

og Bestemmelser. Denne Tanke var ganske vist overordentlig god, naar den saah blot med det samme var bleven gennemført paa en saadant Maade, at Næmedet virkelig blev fyldestgjort. I gamle Dage var den kombinerede Ret en meget stor Ret, der var sammensat af 3 Stabsofficerer og 6 andre, senere blev den ifølge en Lov af 1864 reduceret til kun at bestaa af 1 Stabsofficer som Præsæs, 2 Kaptajner, 2 Premierløjtnanter og 1 Sekondløjtnant. At det naturligtvis maa variere mellem Løjtnanterne saaledes, at der f. Eks. kan være kun 1 Premierløjtnant og 2 Sekondløjtnanter, er jo nødvendigt paa Grund af vor lille Officersbesætning. Men den er bleven yderligere reduceret saaledes, at vor permanente Ret faktisk kan fungere med kun 2 Officerer og 1 Auditor. Auditoren er selvfølgelig med til enhver Tid som den, der leder hele Forretningen. Der mangler imidlertid Bestemmelser om de Kvalifikationer, Dommerne i denne Ret skulle have, der er end ikke nogen Bestemmelse om, at de skulle være over 25 Aar. Hvad deres Retskyndighed angaar, tror jeg, jeg kan sige, at den er meget tynd. Da jeg selv som ung begyndte at deltage i Krigsretterne, maa jeg erkende, at jeg var temmelig uvidende med den Viden, jeg havde faaet i Søofficersskolen, og selv om der siden er lagt noget mere paa i Retsvidenskab, er det dog saa tyndt, at man i en lang Række af Aar har staaet temmelig uvidende om ens Rettigheder og Pligter og Fremgangsmaaden i selve Retten, indtil man efterhaanden fik udarbejdet et Par Anvisninger, den ene lidt bedre end den anden, om, hvorledes man har at stille sig i Retten. Det var altsaa efter en ret primitiv Fremgangsmaade, man sammensatte Rettens Dommere. Fra et Auditor, som ganske vist er juridisk uddannet, havde de ikke meget juridisk Begreb. Fremgangsmaaden ved denne kombinerede Ret, som altsaa fungerer til Stadighed, skal, som der staa i Reglerne, være summarisk og uden Vidtløftighed. Det foregaar i Almindelighed paa den Maade, at Auditoren forhører, meget ofte endog saa ganske alene, vedkommende tiltalte. Altsaa, som min ærede Medforespørger udtalte, se og høre Dommerne ikke selv, men Auditoren alene forhører vedkommende, og naar Retten sammensættes, faar man oplæst af Protokollen, hvad Forhøret har bragt ud, og hvad der er tilført Protokollen i Enrum mellem de to. Naar derpaa gaar Forhøret sin Gang, Ledelsen er stadig i Auditorens Haand. Det er dog tilladt de enkelte Medlemmer af Retten at stille Forespørgsler, med

Præsæs' Tilladelse, hvis de mene, at der er noget, der skulde opklares, og saa stiller man da Forespørgslen gennem Auditoren. Ud den Vej kommer man saa til Maalet, og alt foregaar da saaledes, som min ærede Medforespørger nærmere omtalte. Naar Auditoren mener, at nu er alting tilstrækkelig oplyst, sluttet Forhøret, Auditoren forelægger de forskellige Lovparagraffer, hvorefter der skal dømmes, og Dommerne have da at votere derefter. Jeg skal tilføje, at vi dog i Søværnets kombinerede Ret i Sammenligning med Armeen maasse have nogle Fordele, hvilke min ærede Medforespørger med nogen Glæde berørte. Søværnet har den Fordel, at man ikke voterer i Klasser, og at man i det mindste kan stille Forespørgsler til nærmere Oplysning, inden man kommer til Votering. Ved alvorligere Tilfælde kan en Søkrigsprokurør udnævnes, det vil sige konstitueres. Tidligere var det en fast ansat Mand, men det gaar med denne Post som med Justitssekretærens og andre Poster, at paa Grund af den sjældne Forekomst af Tilfælde, er den bortfalden som fast Post, og man konstituerer altsaa for de enkelte Tilfælde en saadan Embedsmand. Der bliver altsaa den Mangel derved, at der ikke bliver nogen kontinuerlig Gang i og Syn paa de forskellige Sager, hvad der er i højeste Maade uøstelig, da den militære Rettergang kræver en meget dyb Forstaaelse o. s. v. af det militære Væsen i det hele. For saa vidt kan det være at beklage, at man savner en saadan Autoritet, selv om man maa være glad over, at der saa sjældent er Beslighed til at bruge den, at der saa sjældent kommer større Forbrydelser frem. Men i saa Tilfælde leder Søkrigsprokurøren Sagerne i Stedet for Auditoren, og naar Dommen saa er affagt, gaar det i de to Tilfælde omtrent paa samme Vis: Dommen skal indgives til Generalauditoren, saafremt den overstiger en Bagatel — som man maa kalde det i Henhold til vor Straffelov — af 4 Dages Fængsel paa Bånd og Brød eller 4 Dages mørk Arrest eller 8 Dages Arrest paa sædvanlig Fangekost. Naar Domme overstige disse forholdsvis ubetydelige Straffe, er man pligtig til at indsende dem. For at undgaa det, gaar man mangan Gang en Omvej. Der er nemlig tillagt — og det er en af de andre Mærkværdigheder — Jurisdiktionschefen paa Orlogsværftet, hvor jo den kombinerede Ret sidder, en arbitrar Straffemyndighed, som gaar langt ud over, hvad den hele Krigsret uden Indstilling kan tillade sig, saaledes, at naar en Krigsret har dømt — og det er et stort Apparat: man er i trekantet Hat, bærer Spauletter,